

Si desine nōc amissas opes q̄rere. q̄d p̄ciosi/
simū diuiciarū genus est amicos inuenisti.
Nec in diuitiis: nec in gemmis: nec in agrorū
prediorum possessione: nec in pulcritudine
nec itama: nec gloria: beatitudo p̄sistit.

Terti de consolatione.

Philosophia est summum lassorum ani/
morum solamen.

Omnis mortalium cura: quam mul/
tiplicium studiorum labor exercet. diuerso
quidem calle procedit. sed ad vnum t̄m bea/
titudinis sine nititur. i. ad sumū bonū perue/
nire quo q̄s adeptō. nihil vltius deside/
rare queat.

Beatitudo est status omnium bonorum aggre/
gatione perfectus.

Est enī mentibus hominum boni maliq; na/
turaliter i sita cupiditas: sed ad falsa bona
deuius error abducit.

Amicorum vero genus: q̄d sanctissimū est nō
in fortuna. sed in virtute numeratur.

Bonū ex diuersis studiis appetitur.

Quis eget aliquo: non est vsq; quaque sibi ipse
sufficiens.

Taceo q̄ nature minimā quod auaricie nihil
fatis est.

Que vero pestis efficacior ad nocendum quas
familiaris inimicus.

Gloria vero q̄ fallax sepe quā turpis est. vn/
de nō iniuria tragicus exclamat. d. Gloria
in milibus mortalium nihil aliud nisi au/
rism inflato magna.

Nobilitas est laus quedam proueniens ex me/
ritis parentum.

Aliena claritudo. si tuam non habes te splen/
didum non efficit.

Omne hominum genus in terris similitur/
git ab oru. Dn̄ rerū pater est: vn̄q; cuncta
ministrat. Ille dedit p̄beo radios et corona
lune. Ille hoies terris dedit: et sidera celo.

Tristes esse voluptatis exitus: si q̄s libidinum
suarū reminisci volet intelliget.

Fortune vero nitor vt rapidus est vt velox. et
vernaliz; florū mutabilitate fugator. q̄ si vt

Aristoteles ait lincis oculis hoies vteren/
tur. vt eorum visus obstantia: queque pene
nectaret nōne introspectis visceribus illud
stabiadis superficie pulcherrimum corpus

turpissimū videretur Ideo te pn̄chr̄vide
ri: tua non natura sed oclorum spectatium
reddit infirmitas.

Deu quam miseros tramite deuio: abducit
ignorantia.

Ille non est felix nec sufficiens sibi. quē valen/
tia deserit quē molestia pūgit: quem vilitas
abicit quem abscedit obscuritas.

Ille est vera et perfecta felicitas quē potentem
suffici. tē reuerēdū. celebrē: leuāq; pficiat.

In minimis rebus auxilium dei debet implo/
rari. vilius sumi boni sedē reperire merea/
mur vt ait plato in timoe.

Innocendum in qua scēseo Rerum omnium
patrem quo p̄termisum nullum rite fun/
dum exordium.

Qui perpetua mundum ratione gubernas.
Terarum celiq; sator: qui tempus ab tuo.

Ire iubes stabiliq; manēs dās cūcta moueri
Pa pater angustam menti conscēdere sedem.

Da fontem lastrare boni ad luce reperta

In te conspicuos animi desigere visus.

Disice terrene nebulas et pondera molis.

Atq; tuo splendore mica. tu nāq; serenū.

Tu requies tranquilla pius: te cernere finis.

Principium vector: dur semita termin̄ idem.

Neque enim a diminutis inconfirmatisq; na/
tura rerū cepit exordium: sed ab integris ab/
solutisq; procedens. in hac extrema atq;
effecta diabitur.

Decum rerū omnium principē bonū eē cōis ani/
morū conceptio probat humanorum.

Perā igitur beatitudinē in summo deo sitam
esse necesse ē et in deo ipsa est idem. quod di/
uinitas. qua p̄pter p̄deptionem deitatis
homines sūt beati. sed hunc. f. deum. esse p̄/
excellētissimū et dignissimū cōfitemur: ois
ergo beatus deus sed natura qdē vnus par/
ticipatione vero nihil. p̄bit et esse q̄ plures

Hanc q̄s poterit notare lucē. vitat obscuras
aie ruinas f̄adidos p̄bebi radios negabit.

Eadē nāq; sustantia est eorū. quorū naturali/
ter diuersus non est effectus.

Omne nāq; animal tuert salutē laborat. mor/
tem vero perniciemq; deuitat.

Nam sepe mortē cogenubus causis quam nā
reformidat voluntas ampelectitur.

Dat cuiusq; natura quod sibi: conuenit.

Omnia bonū appetunt.

Nihil deo verius aut maius aut melius exco/
gitari potest.

Omnia obediunt regimini dei.

Nihil est quod naturam seruādo contrarie co/
netur. nec si conetur proficere potest.

Deus est summū bonum. qui regit cuncta sua
uiter. fortiterq; disponit.

Deum omnipotentē nemo esse dubitat.

Deus malum facere non potest s; aliud nihil
est qđ non potest malum igitur nihil est.

Sermōnes oportet esse cognatos his rebus
de quibus loquimur ait plato.

Felix qui potuit boni: fōntē visere lucidum.

Felix qui potuit grauis. Ferre soluere vicula.

Quis legē dat amānti. maior lex amor ē sibi.

Quarti de consolatione.

Omnis veri luminis pūta: q̄ vsq; adhuc
tua fudit oratio. tuz sui speculatiōe di/
uina. tum suis rationibus inuicta patuerūt.

Nam imperante florenteq; nequitia: vīrt⁹ nō
solum premiū caret verū etiā sceleratorū pe/
dibus subiecta calcatur. et in locum faciōzū
luit supplicia.

Nullum malum impunitū nullum bonū irre/
muneratum.

Duo sunt quibus omnis effectus humanorū
actuū constat voluntas. s. et potestas. quorū
si alterū desit. nihil est quod explicari queat
Deficiente enim voluntate nec aggreditur
quisq; quod non vult. ac si potestas absit:
voluntas sit frustra.

Cum omnes tam boni q̄ mali ad bonū perue/
nire nitantur et mali ad hoc peruenire non
possant. boni autem possunt non dubius est
malos esse ipotentes. bonos vero potētes.

Qui mali vero sunt simpliciter sunt mali. s; se/
candū quid possunt dici boni. sicut cadaver
bōis non pōt dici simpliciter. bō s; mortu⁹

Id quod ordinē seruat. retinetq; naturam.

Beatitudo est premiū humanorū actuū.

Premiū bonorū est deos fieri.

Sicut probis probitas ipsa sibi met est premiū
ita malis nequitia est supplicij.

Qui probitate deserta homo esse desierit. cum
in diuinaz conditionem transire non possit.
necesse est vt vertatur in beluam: vnde aua/
rus homo: est lupus: ferox vero canis: dolo/
sus vero: vulpes. et cetera.

Boni sunt felices: mali vero miseri.

Dali puniti meliores et feliciores sunt q̄ ma/
ipuniti q; pena malozū bona ē rōne iustitie.

Puniri malos iustum est sed ipsos euadere i/
punitos iniustum est.

Quidam nequeunt tenebris oculos affuetos
ad lumen perspicue veritatis auollere. et ta/
les assimilantur auibus. quorū intuitū nor
illuminat dies excecatur. et illi dum non rerū
ordinē: sed suos intuentur affect⁹: vel licen/
tiam. vel imponentem scelerum putant esse
felicem: quod tamen non est verum.

Infelicioz et miserior est iniuric illatoz: q̄ inu/
rie acceptoz.

Apud sapientes nullus odio relinqui debet.

Sicut languoz est morb⁹ corporis. Ita vitiosi/
tas est morbus anime.

Cuz ergo egros odio dignos minime sed ma/
gis miseratiōe iudicemus multo magis nō
odiendi aut insequendi sed miserandi sunt
quorū mentes omni languore atrocior vr/
get improbitas.

Prouidentia est diuina ratio: in summo prin/
cipe omnium constituta. qui cūcta disponit.

Fatum est inherens rebus mobilibus dispo/
sitiō. per quā prouidentia diuina suis queq;
nectit ordinibus.

Quid animorum salus esse videtur: nisi pro/
bitas. quid vero egritudo: nisi vitia.

Quis alius autem vel conseruator bonorum:
vel malorum expulsoz: q̄ rector ac medica/
toz mentūz deus: qui ex alta prouidētie spe/
cula respicit. quid vnicunque cōueniat agno/
scit et quod conuenire nouit accomodat.

Non est fas. homini cunctam diuinā machinā
operis vel ingenio comprehendere. vel ser/
mone explicare.

Quinti libri boetii de consolatione.

Alus est inopinate rei euent⁹: ex cau/
sis confluentibus in his que ob ali/
quid geruntur.

Sperare et orare solus motus est. quo cuz deo
homines loqui videntur.

Diuina prouidentia rebus gerendis necessi/
tatem nō imposuit. quia si omnia cōuenirent
de necessitate. premia bonorum: et malozū
pena perirent.

frustra artis esset effectus: si oia roacte mo/
uerentur.